МОЕТО ПРЕДСТАВЯНЕ

Опиши се, както искаш - както ти възприемаш себе си.

Да опиша себе си?

Името ми е Ния Каменова /по прякор Nastasya/, на 28 години, от Варна, археолог и писател. Имам близначка на име Кремена/Krems/ Руса коса, сини очи. С близначката ми сме твърди различни не само като визия, характер, стил, но имаме и толкова общо: еднакъв вкус, живот, склонности. Харесвам красиви рокли, но обичам герои и борци. Какво бих могла да допълня за себе си? Обичам Бог, сестра си, книгите, друидството, кримиалистиката, ретро филмите Изтока, животните. Харесвам кулинария, природа, обичам мириса на парфюми и прекрасни аромати. Имам известни пороци, гордея се с външния си вид, леко небрежна съм, но кой няма слабости? Работила съм различни неща, била съм на разкопки. Скоро ще стана член към ННЕК-ЮНЕСКО, Дагис, по една програма.Моят кумир е Достоевски: как ли бих могла да се развия като творец без него? Имам силно развити въображение, живея в света на сънищата. Не спирам да мечтая и да фантазирам. Интуитивна, с шесто чувство, като всички хора със собствени страхове, смела. Понякога съм безразсъдна, но и безразсъдна, склонна към риск. Често замислена, нехаеща, вглъбена, разсеяна, небрежна. Аз съм страстна и емоционална, но и нежна натура. Често педант, контрольор и добър изпълнител. Или обичам силно, или силно мразя. Хобитата ми са разностранни: психология, анимации, сериали и филми, история, политика, военно дело, медицина, физика, йога, танци, музика, танцувала съм народни танци и по този повод участвах в един проект в Бретан, Франция през 2005-та, а през 2013 г. имах удоволствието да посетя, пак по училищен проект, Италия – раят на изкуството. Завършила съм Руската гимназия във Варна с профил италиански език, който научих, благодарение на прекрасната си учителка и ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ с магистратура археология. Отново имах късмет с чудесни преподаватели. Била съм на разкопки в Раднево, Джанавара, Хотница. Имам прекрасни хора до себе си: учители, семейство, приятели. Баща ми и брат ми също пишат – поети са като мен. Владея италиански език .Не е ли това езикът на любовта? Макар че аз не вярвам в любовта. Зодия Овен съм, което обяснява моето упорство, моят инат, моята устременост. Прописах на осем годишна възраст. Беше внезапен огън, жар, вдъхновение, буря, лудост… А нима писателите не са луди? Аз съм малко луда, малко мистична, малко авантюрист, и малко **мрачна**. Моите стихове са мрачни. Нима на Бодлер не са били? Или на Рембо? Разбира се, чета любовни романи и класика, самата аз пиша разкази. Надявам се един ден аз и сестра ми да станем модели, актриси, да бъдем интервюирани, издадени в чужбина, и да посетя много различни култури, които ме вълнуват. Обичам ужасите, фентъзитата, Кинг: където присъстват демоните. Всеки от нас има демони. Ала особено силно ме привличат женските персонажи: Аглая Епанчина, Елисавета, Бланш Дюбоа, Антигона, Соня Мармеладова, Анна Каренина, Ростова, Беки Тачър, Настася Филиповна, Кристине на

Цвайг, Никол Драйвър, Дейзи, Маргарита Николаева, Татяна Ларина, Кати Еймс, Тес Дъбървил, Беки Шарп, Вера на Агата Кристи, Елизабет Бенет, Кати на Бронте, Ариадна на Чехов, трите му сестри, Катерина на Талев, Ирина от „Тютюн“, Евгения Гранде, Клозет. В тях има нещо трагично. Не случайно избрах прозвището „ Настася“. Другото, което използвам, е **Le partigane**, макар да е общ. Преди две години със сестра ми създадохме сайта „Прегръдка. Кои книги запалиха моето творчество в детските години? Онези, в които присъстваха магията, любовта, приключенията, невинността… Има ли нещо друго, красиво като *невинността*, детската невиност? Това бяха книгите: „ Баскервилското куче“, „Изгубеният свят“, „ Оцеола“, „ Винету“, „Робинзон Крузо“„ Конникът без глава“, „ Алиса“, „ Питър Пан“, „ Хари Потър“, „ Малки жени“, „ Гордост и предразсъдъци“. В тях винаги побеждаваха любовта, добротата и смелостта, нали? Не зная: притежавам различни качества и страни у себе си, толкова противоречиви една у друга, че сама не се познавам. Да речем, че ту мразя ту обичам, днес едно, утре: друго. Но съм праволинейна, парадокс, спазвам обещания, и често фанатик, готов да воюва за чужда кауза. Обичам оръжията. Говоря бързо, но съм бавна, трудно се обличам и ставам сутрин. Оплакват се от резкия ми нрав. Да го кажем така: аз съм една *загадка*.

Любимите ми книга са: „ Идиот“, „ Престъпление и наказание“, „ Пътят на душите“, „ Гласът на знанието“, „ Том 3“ на Чехов, „ Интервю с вампир“„ Габриела“ на Амаду“, „ Доня Флор“ на Амаду, „ Вода за горещ шоколад“ на Ескивел, „ Дневниците на вампира“, „ Здрач“, „ Гора“ на Тагор, , „ Хъкълбери Фин“, „ Маломбра“, „ Стършел“, „ Осъдени души“, „ Крадецът на праскови“, „ Тес от Дъбървил“, „ Омаята на преображението“, „ Нежна е нощта“, „Майсторът и Маргарита“, „ Чучулигата“, „Къщата на духовете“ на Алиенде, „ Онегин“ „ Възкресение“, българските, френски и руски поети, от съвременните Caribiana и „Поетесата с метла“.

Филма, който много ми повлияя в живота, е „ Титаник“.

Позволявам цитирането от моите интервюта или от блоговете в твои книги, които ще се радвам да прочета.

- Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?
- Моментите, когато следвах във Великотърновския университет, в прекрасното градче Търново. Когато ме покръстиха за първи път 2005 г., благодарение на брат ми, който е богослов. Благодарение на него със сестра ми имаме и официалния си блог Le partigiane. Когато ходех на разкопки, когато четях художествена литература, когато. Когато танцувах салса, когато получих любимия си пудел. Когато е лято, или когато е зима, пълна с хрупкав сняг. Когато е Коледа. Когато посетих Нант, Созопол, Попово… Летата на село. Ала магическият момент в живота ми се случи в Италия преди осем години, във Венеция, когато изживях незабравима няколко часова среща със сестра ми и двама тунизийци…беше като по филмите

- А кое е най-трудното нещо, което си преживявал/а?
- Не знам. Вярвам, че съм имала твърде лек живот, лека карма или Ангел-хранител, голям късмет. Но като се замисля: да, имаше трудни моменти. Които засягаха и мои близки. Дотогава се считах за слаб човек. Ала след това узнах колко съм силна. Колко сме силни със сестра ми. Преживях много трудни неща, но не мога да ги споделя или да ги категоризирам. Просто паметта ми се старае да ги изтрие, като хардиск. Трудно ми бе да приема отново Бога преди година… Не обичам да се жаля и не ми се нравят хора, които се изкарват „лагерници“ едва ли не.
- В какво вярваш?
- В мечтите си, в сестра си и в Бог. И в самия живот.
- Вярваш ли в хората?
- Не. Но вярвам, че все пак сред тях има и добри хора. Получавала съм помощ от много такива. Но на хората не бива да се има доверие. Нали знаете, всеки за себе си, такава е реалността.
- А в себе си?
- Да. Но понякога се съмнявам…
- За какво мечтаеш? На какво се надяваш?
- За много неща: пари, книги, известност, пътуване по света, любови; сестра ми винаги да е с мен, защото сме неразделни, да живея дълго, щастливо и спокойно; да бъда по-добър човек. На нищо не се надявам, нямам надежди и очаквания, защото плановете ми са хаотични и не съм сигурна какво ще ми поднесе утрешния ден. Затова живея за мига, за всеки миг, като че ли е последен. Дори когато се разделям с хората, се прощавам с тях, все едно ги виждам за последно.
- Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

  Да, за близките, за забавленията, за самата мен, за мечтите ми.

  Съжаляваш ли за нещо в миналото?

  Естествено. Всеки съжалява. За много неща.
- Важна ли е прошката в твоя живот?
- Да. Да я получа и да я дам. Иначе как бихме могли да спим спокойно?! Без чиста съвест. Тъжно е, че все по – малко хора дават или искат прошка. Нито се извиняват. Рядко ми се е случвало да го правят с мен. Не са длъжни. Преди бях злопаметна. Ала човек не бива да таи мъст. Прошката означава да продължиш напред.
- Ако трябва да бъда честна, и тук ще прозвуча парадоксално… аз прошка не давам. И не искам. Смятам, че е излишно. Това, което говорех горе, се отнасяше за леки, дребни неща. Не и за сериозните. Отмъстителна съм, признавам. Само Бог прощава. Имаше такъв филм.
- Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?
- Труден въпрос… Преди: в миналото. Това ме убиваше. Не бива да се живее в миналото, то е там, останало завинаги. Не да се забравя, разбира се! В бъдещето – не. Изобщо не желая да мисля за него, защото ако го направя, ще се изплаша. Миналото поражда терзания. Това не означава, че нямам цели Живея в настоящето.
- Харесваш ли нашето време?

- Не, в никакъв случай. Но не познавам другите времена. Но от това, което съм учила и чела по история и археология, съм наясно, че условията на живот не са били особено приятни.
- Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?
- Да. Италия и Франция. Място?… Венеция, Мантуа, Велико Търново ще останат завинаги в сърцето ми. Завинаги.
- Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши го с три думи…
- Да, обичам го. За мен той е *всичко*. Красив, пълен с изненади, труден. Какво е казал Вапцаров: „ За него живота направил бих всичко…“
- Кои са най-красивите гледки на света за теб?
- Спокойното лице и засмените очи на сестра ми. И езерото срещу дома ми.
- Къде се чувстваш най-добре, като „у дома”?
- Не зная. Не мисля, че съществува такова място. Може би в Търново. Може би като „в дома“. Да, у дома. Там съм *защитена*.
- Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

  Сестра ми. Бог. Кучетата ми. Военните филми и нечия кауза. Дори битка, но със смисъл.
- Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?
- Бог, близките ми, сестра ми и хора от обкръжението ми. Само те, всъщност.
- Искаш ли да промениш нещо у себе си?
- Много неща. Засега тайна.
- Намерил/а ли си призванието си?

  Аз съм писател и археолог. И търсач на себе си.
- Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?
- Вярвам. Не знам дали е прераждане или Рай, но има нещо. Ад не съществува. Дали се страхувам? Ужасно много. Не желая да мисля за нея, тя се прокрадва често дори в мислите ми.
- А какво те кара да се чувстваш жив/а?

  Любим филм, бягане, писане, разходки, кучетата ми, разговори със близките и приятели. Бог. И пак казвам: някаква кауза, борба. Нещо, което да отстоявам.

  Какво е за теб самотата?

  Да си сам, да си неразбран, нетърсен, да стоиш сред убийствена тишина на дома и да няма кой да ти се обади. Нещо ужасно и болезнено. И вече преживяно. Да си необичан.

  Какво ти дава представа за вечност?

  Църквата, природата. Интуитивно е.
- Кое е доброто, което са сторили за теб и няма да забравиш?
- Толкова много неща са… нима бих могла да ги изброя? Сега се сещам за една приятелка, която ме спаси от преминаващ автомобил. Или за един отец. Толкова ми се ще аз да бях давала и помагала, но не е късно. Спомням си един хирург, който спаси живота сестра ми и моя.
- Какви чувства изпитваш най-често?
- Тъга, щастие, страх. Различни. Понякога дива ярост.

- Ако можеше да прегърнеш някой, който не можеш – кой би бил това?
- Баба си. Която сега е на по–добро място.
- Имаш ли вътрешен мир?
- Не. А така бих искала! Достоевски е казал:“ Победи себе си, и ще победиш света“.
- Какво е щастието за теб? Опиши един съвършен ден...
- Любов, успехи, богати изживявания, барове с приятели, коктейли. Съвършен ден? Работа, добро настроение, хубав филм, хубави спомени. Съвършен ден: грим, хубава дреха, цигара, алкохол, кафе, приятни колеги, вечер сред плажа…
- Какъв съвет би дал/а, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

  На едно дете ли? Бъди дете и се наслаждавай на детството си. На възрастен човек: обичай себе си! Това да се науча да се обичам, бе дълъг и болезнен процес за мен самата.

  Никога не давам съвети. Не съм ментор. Не съдя. И не желая съвети или да ме менторстват. Освен това, житейският ми опит е малък. Всеки сам трябва да стигне до своята истина.
- Има ли въпрос (или пък отговор), от който се боиш?...

  Твърде много са… не бих могла да дам точен отговор. Отговора от който се боя, винаги е че „няма нищо там след смъртта“. Въпросът: смяташ ли, че това, с което се занимаваш, е полезно? Въпрос, който ме разстройва често… Да, смятам, защото творчеството изразява вътрешния мир на автора и обогатява този на читателя.
- Какво може да те разплаче?
- Изобщо не съм сантиментална, ала.. много неща. Неуспехи в работата и любовта, предателство, сълзите на близките ми, тежък филм, обида, подигравка, усещане за самота и понякога самосъжаление. Да, понякога се самосъжалявам.
- А какво може да те накара да се усмихнеш?
- Спокойствие, чудесен филм или напитка, весела история, похвала и сестра ми да е щастлива.
- Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

  Тепърва ще редя пъзелите. За което ще е нужно много време. Просто трябва да се потрудя да ги наредя. Тези пъзели са счупени, разпилени… Как да лепиш нещо, което липсва? Трябва да измисля нови. И спойката да е здрава.
- Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?
- Себе си, Бог, близките си, работата, обичта, моите вкусове, стиховете си, ценности, идеали, хобита и разбира се, археологията. Благодарна съм, че съм жива и здрава, обичана, че обичам, че имам дом, както и че моето семейство е здраво, че все още имам приятели, че пиша, че имах шансове, че бях в Италия, че учих във ВТУ, че дишам и се будя всеки ден, или както е казал поетът: „…. че дишам, работя, живея…“. Мъчно ми е само, че така и не срещнах любовта, но никога не е късно човек да се влюби. В момента не желая мъж до себе си, не

искам. Няма да свикна. Дори да делим заедно легло или цигара. И двете наскоро приключихме връзки. Благодарна съм, че когато сме се раждали, сме тръгнали да умираме, и по чудо, сме били спасени. И други чудеса ни са се случвали, но нямам време да разкажа за тях.

Ако има нещо, за което не те попитах, а би искал/а да споделиш с другите – напиши го също! Добре.

БЛАГОДАРЯ ТИ!

БЛАГОДАРЯ ЗА ДОВЕРИЕТО, ЗА ОТДЕЛЕНОТО ВРЕМЕ И ЗА СПОДЕЛЕНИТЕ МИСЛИ.

Мой отговор:

Желая ти радост, спокойствие, успехи и всичко най-добро!

АЗ БЛАГОДАРЯ!

И аз ти желая само щастие, успехи, сбъднати мечти!

29.03.2023 г., Варна